

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quod filius non est de nihilo sed de aliquo, non tamen de materia: sic &
Spiritus Sanctus. L

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

*Aug. ca. 14.
lib. 3. contra
Maximinū*

tamē sine prēiudicio atque temeritate loquar, ex hoc sensu dicta possunt accipi: Natura coæterna de Deo est, id est, filius coæternus patri de patre est, ita quod est eadem cum eo natura, vel eiusdē natura. Quē sensum cōfirmat Aug. ibidem subiiciēs, & quod dixerat quasi explanās. Dicto enim, Natura coæterna est de Deo, addit. Non est aliud filius, quā illud de quo est, id est, vnius eiusdemq; substantiæ est. Deinde apertius talem intellectum ex predictis verbis fore habendum aperit in eodē libro *contra Maximinū* dicens, Trinitas hæc vnius eiusdēque substantiæ est: quia non de aliqua materia vel de nihilo est filius, sed de quo est genitus. item Spiritus sanctus non de aliqua materia vel de nihilo est, sed inde est, vnde p̄cedit. His vtriq; ve. bis aperte ostendit ea ratione dici filium esse de substantia patris, qui est de patre genitus, ita quod est eiusdē substantię cum eo: & spiritum sanctum esse de substantia patris & filii, quia ab utroque p̄cedit, ita quod est eiusdem substantiæ.

Aug. ibi,

Quod nec filius nec spiritus sanctus est de nihilo, sed de aliquo, non tamen de materia.

*Non longe à
medio li. 12.*

OSTENDITVR quoq; ex illis verbis filium & spiritum sanctum nō esse de nihilo, sed de aliquo: nec tamen de aliqua materia. Vnde etiam Hilari⁹ in 12. lib. de Trinit. ait. Vnigenit⁹ Deus cum natus sit: patrem testatur auctorem: cum ex manētē natus est, non est natus ex nihilo: & cum ante temp⁹ natus est, omnem sensum p̄venit nascendo. Hic aperte dicitur, quod filius nō est natus ex nihilo. Similiter, & Spiritus sanctus non est dicendus esse vel procedere ex nihilo: quia filius de substantia patris natus est, id est, à patre est, cum quo eiusdē substantiæ est, & eadem substantia. Ex quo sensu etiam accipiēdum est illud, Pater genuit id quod ipse est, id est filium, qui est hoc quod pater. Et hoc ita debere intelligi. Augustinus aperit dicens in 1. libro *contra Maximinū*, Hoc genuit pater quod

Et: alioquin non est verus filius, si quod est pater, Aug. c. 3. l.
 non est filius. Item substantia Dei genuit filium, de fide &
 id est, pater substantia genuit filium, qui est eadem symbolo.
 substantia & eiusdem substantiae. Quod sic esse in- Circa me-
 telligendum Aug. ostendit, dicens ad Maximum, dū primi
 Sicut dicas, Spiritus spiritum genuit: ita dicitur, Spir libri. In re-
 tus eiusdem naturae vel substantiae spiritum ge- sponsione
 nuit. Itē sicut dicas, De⁹ Deum genuit: ita dicitur, De⁹ 38. ad Maxi.
 eiusdem naturae vel substantiae Deum genuit. Hoc Arianu-
 si credideris & dixeris, nihil de hac re viteri⁹ ac- eiusdem ca. 18. li. 2.
 cusaberis. His enim verbis aperit quomodo præ- lib. 3.
 dicta debeant intelligi. Similiter filius natus est
 de substantia patris, vel pater genuit filium de
 sua natura siue essentia, id est, de se natura & es-
 sentia genuit filium eiusdem substantie ac natu-
 rae, & qui est eadem essentia ac natura. Similiter
 expone illud, filius substantie patris, & filius pa-
 tri substantie, id est, qui est substantia, cum quo
 & filius eadē substantia est, quia consubstantialis
 est patri filius. Ethic sensus adiuuatur ex his ver-
 bis Aug. qui in li. quinto de Trin. ait, Tres perso-
 nas eiusdem essentie, vel tres personas unam es-
 sentiam dicimus. Tres autem personas ex eadem
 essentia non dicimus, quasi aliud ibi sit quod es- Aug. li. 7.
 sentia est, aliud quod persona. His verbis ostendi- cap. 6. de tri.
 tur non esse dicendum personam esse ex essentia,
 nisi ex sensu prædicto. Qui sensus confirmatur
 etiam ex eo quod in libr. decimoquinto de Tri- Aug. ca. 13.
 nit. idem ait. Sicut nostra scientia, scientie Dei,
 sic & nostrum verbum quod nascitur de nostra
 scientia, dissimile est illi verbo Dei, quod natum
 est de patris essentia. Tale est autem ac si dicerem,
 de patris scientia, de patris sapientia: vel, quod est
 expressio, de patre essentia, de patre scientia, de pa-
 tri sapientia. Ex hoc itaq; intellectu, verbū Dei, pa-
 trius vni genitus filius per omnia patri similis & equa-
 lis, recte dicitur Deus de Deo, lumen de lumine, sa-
 pientia

tia, de sapientia, essentia, de essentia: quia hoc est omnino quod pater, non tamen pater; quia iste filius, ille pater.

Hilarius ad
principium
lib. 2.

Quare verbum patris dicatur filius nature.

INDE est quod solum vnigenitus Dei dicitur natura filius, quia eiusdem naturæ est, & eadem natura est cum patre. Vnde Hilarius in libr. de Trin. de Christo loquens ait, Naturæ filius est, quia eandem naturam quam ille qui genuit habet.

VTRVM PATER VOLVNTATE GENIT
filiū, an necessitate: & an volens vel nolens
sit Deus,

DISTINCTIO VI.

PRÆTEREA quæri solet, Vtrum pater genuerit filium voluntate, an necessitate. De hoc Orosius ad August. ita ait, Voluntate genuit pater filium vel necessitate: sed nec voluntate nec necessitate: quia necessitas in Deo non est, preire voluntas sapientiam non potest. quo circa, ut August. ait in 15. lib. de Trinit. ridenda est dialectica Eunomii, à quo Eunomij, à quo Eunomiani heretici orti sunt: qui cù non potuisse intelligere, nec credere voluisse vnigenitum Dei filium verbum Dei esse natura, id est, substantia patris genitū, non naturæ vel substantiæ dixit esse filium, sed filium voluntatis Dei; volens afferere accedētem Deo voluntate, qua gigneret filium. sicut nos aliquando aliquid volumus, quod antea non volebamus, propter quod mutabilis intelligitur nostra natura, quod absit ut in Deo esse credamus. Dicamus ergo verbum Dei esse filium Dei natura, non voluntate, ut docet Augustinus in decimoquinto lib. de Trinitate, vbi quendam catholicum heretico respondentem cōmendat dicens. Acutè sane quidam respondit heretico versutissimè interroganti, vtrum Deus

Aug. de tri-
nit. l. 15. a. 2.